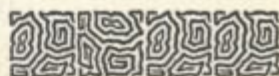

Ízhaja
vsako prvo in
tretjo soboto
v mesecu.
Stane na leto
6 K.
na pol leta
3 K.
Posamezni
listi po
30 vin.

Naročnina
naj se pošlje
upravištvu.
Rokopisi pa
uredništvu
'Ježa'
v Ljubljani.
Inserati
se računajo
po dogo-
voru.

Glasilo veseljakov

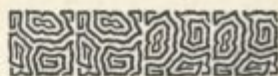

Izpremembra po
potrebi.

— »Ljuba gospo-
dična, uslišite me
vendar! Ljubim vas
nepopisno in brez vas
ne morem dalje ži-
veti!«

— »Prav rada bi
ustregla vaši želji,
gospod; toda odkri-
tosrčno rečeno: ne
dopadete se mi prav
nič!«

— »Oh, gospodi-
čna; ako postanete
moja, bom takoj ves
drug človek!«

DVA PAVLA.

Burka s petjem v dveh dejanjih.

(Dalje.)

Prememba.

(V sobi pri Krpanu. Bogato pohištvo. Na steni vise sablje, puške in veliki ročni uteži.)

1. prizor.

Slavka (pribeži v sobo in odloži z največjo naglico solnčnik, klobuk in pelerino. Nato urno sede za mizo in vzame v roke časnik). Kako mi je dobro pri srcu! Rajše umrem kot bi ga pustila . . . .

2. prizor.

Vera (vstopi neopažena iz stranske sobe.)

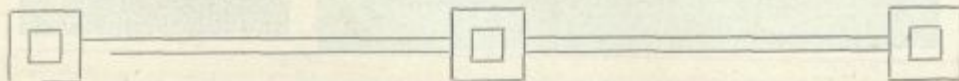
Slavka (zase): Fant se mi grozno dopade . . . (se zdrzne).

Vera: Kaj se ti tako grozno dopade, da tako na glas misliš?

3. prizor.

Krpan (urno stopi): Brrr . . .! Odloži palico, ročno torbico in klobuk).

Vera (stopi k Slavki; obe gledati v časopis). Kaj se ti grozno dopade?

Krpan (jezno mahaje z roko): Oo, nič se ji ne dopade tam v časopisu! Nisem vedel, da je že tako zrela. Nji se nekaj drugega „najbolj“ dopáde! (hodi sem ter tja).

Vera (začudeno): Kaj praviš?

Krpan (razburjeno): Le zopet ji potuho dajaj! Zrela ptica je. Po tebi se je vrgla!

Vera: No, no, stari, danes si pa slabši kot stara baba! (Slavki). Beži proč!

Slavka (vstane).

Krpan (naglo): Nikamor z mesta! (Veri). Jaz le pravim, da ji potuho daješ!

Vera (naglo): Kakšno potuho?

Krpan: Ali ni to potuha, če mi na moje besede še-le prav začudeno vprašaš: kaj praviš?

Vera: Ne stresaj mi zopet sitnost! (Namigne Slavki na beg.)

Krpan: Ooo, zdaj imam pa že zadosti!

Slavka (steče k vratom, Krpan pa jo dohiti in tira nazaj.)

Slavka (kričf): Ne, ne, ne...!

Vera (se zapraši v Krpana): Pusti jo, norec, motovilo, kolovrat...!

Krpan (odrine Vero, da daleč odleti.) Kaj! (Slavki). Tukaj mirno sedi! (Veri). Ti se mi pa poberi zlepa ven, če ne vse stole, mize in tako naprej razbijem (Čuje se trkanje).

Vera (mu hoče iztrgati Slavko): Pusti jo pri miru! Kaj ti je naredila?

Krpan (srdito strese mizo in zakriči): Ven, baba!

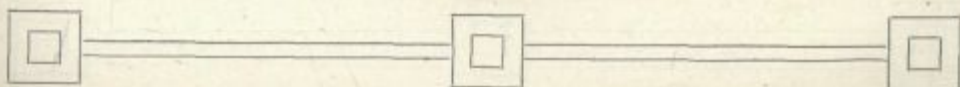
Vera (se zapodi proti Slavki, Krpan jo pahne, da odleti nazaj). Ali te luna trka? Pusti jo, pusti, pusti!

Slavka (se nasloni na mizo in ihtí.)

Krpan: No, zdaj se pa že vse neha! (Slavki). Da se mi ne ganeš, če ne gorje ti! (Čuje se trkanje). Počakajte malo! (Zgrabi Vero z eno roko čez pas in jo nese navidezno z veliko lahkoto do stranske sobe).

Vera (vpije med tem): Pusti me, krokodil, krokodil...!

Krpan (porine Vero v sobo in zaklene duri). Brrr...! Tako si moram delati mir! Moja sreča, da sem učitelj borenja in najmočnejši človek pod našim carjem. (Močno trkanje). Precej, precej, počakajte vendar malo! (Gre proti vratom). Kdo mi pa tukaj ne dá miru! Hkrati se začuje zopet dolgo in močno trkanje, Vera pa tolče s pestjo po nasprotnih vratih, Krpan se ozira v zadregi zdaj na desno, končno pa se vrne in zakriči: Miruj, če ne snamem vrata in te nanje privežem...! (Zase). Mar bi jo bil pustil! (Slavki). Tako!

(Mirneje). Zdaj prideš pa ti na vrsto. (Sede za mizo). Glej mi v obraz! (Slavka se dvigne s povešenimi očmi.) Čuj! Tvoj papa, ki je kriv, da živiš, vé, da se tebi nekaj grozno dopade. Seveda ni to nič drugega kot prijateljica — namreč prijateljica s kratkimi lasmi in v hlačah, je-li? Sila ti je jel! Ali nimaš mene in mame? — Ali morda poznaš Pavla Krasnega? (Slavka molči). Ali poznaš Pavla Krasnega — odgovori takoj!

Slavka (jokaje): Da.

Krpan: Mhm, da ga poznaš! Lej, lej! Tu ti pošilja tvojo ročno torbico. Ali sta imela že kaj skupaj? Govori!

Slavka: Enkrat sva bila....

Krpan: Ni še dosti, če je samo enkrat. Ali če ga jaz zasačim, ali če zvem, da te še kdaj vozi kjersibodi sem ter tja kot slepo siroto — gorje mu! Poiščem ga in premlatim ga s palico kot kmet ječmen! Ti mi pa obljubi, da ga ne pogledaš več. Reci! (Slavka molči). No, te bom prosil?

Slavka: Ne morem nikdar.

Krpan: (presenečeno in jezno): Aaaa! Zdaj se pa vse nehá! Ti ga ljubiš? Bodi vendar pametna! Glej, ta tvoj Pavel je res uradnik, ki vleče dobro plačo zastonj, ker ima službo le za „šport“. Res je tudi kos pesnika in pisatelja, in to je tudi „šport“. Oboje je brez veljave. Pomisli: jaz sem pa veleposestnik. Da sem tudi učitelj borenja, to je tem pomembnejše in častnejše zame, ker to ni več „šport“. Tak zet bi bil zato zame prava sramota. Ko bo čas zato, ti že poiščem ženina, ki bo imel res kaj pod palcem.

Slavka: Vem, vi mi poiščete butca, ki bo ljubil le moj denar, a ne mene....

Krpan: Kaj! Glej, da Pavla Krasnega takoj pustiš!

Slavka: Ne....

Krpan: Kaj! To ti bom ukazal jaz!

Slavka: Do 24. leta mi lahko braniš, papá. Potem sem pa svobodna.

Krpan: (skoči kvišku): Nezaslišano! Ne pustim mu pod mojo streho nikdar!

Slavka (jokaje): Zdaj mu pa še nalašč pisem.... (Se nasloni na mizo).

Krpan: Kaaj...?

4 prizor.

Hišna (vstopi): Gospod doktor Oreh želi z vami govoriti.

Krpan: Denite na mizo ali pa kamor hočete.

Hišna: Slišite, gospod!

Krpan (nevoljno): Pustite naju! Saj sem vam rekel, da denite kamor hočete. Ne vznemirjajte me za vsako malenkost!

Hišna: Doktor Oreh je zunaj.

Krpan: Vrag ga naj vzame! Naj vstopi! (Gre za hišno k vratom).

5. prizor.

Dr. Oreh (vstopi): Zdravo!

Krpan: Sluga!

Dr. Oreh: Ali greste v kavarno igrat biljard? (Hoče k mizi, Krpan ga zadržuje).

Krpan (zase): Jaz igram že tukaj svoj biljard. (Glasno). Nimam prav nič časa. Se priporočam za drugikrat za partijo, gospod doktor! Hvala! Hvala...!

Dr. Oreh. Ali gospico zobje bole? (Krpan ga zadržuje). Dober dan, gospica!

Krpan: In Slavko zobje bole — nimam časa... (Trkanje). Kdo pa zdaj zopet ne da miru?

Dr. Oreh: Ne damo vam miru niti na vašem idiličnem domu. Meni ste prej že zagrozili, da me privežete na vrata, če ne mirujem, hahaha!

Krpan: Ne — vi ste napačno razumeli...!

Dr. Oreh: Teh vrat še zdaj ne znam odpreti: hudirjeva kljuka se vrti kar na okrog. (Trkanje).

Krpan: Takoj! (Dr. Orehu). Morda pridem čez en četrt ure za vami. Saj bi vas malo spremil, pa ne vem kdo pride...!

Dr. Oreh: Meni se ne mudi. Počakam tukaj en četrt ure.

Krpan: Ni treba. Tukaj bi se preveč dolgočasili, gospod doktor! Saj ni treba... Kar pojdite...!

Dr. Oreh: Ne bojte se, gospod Krpan! Med tem ozdravim vašo gospodično hčerko zobobola.

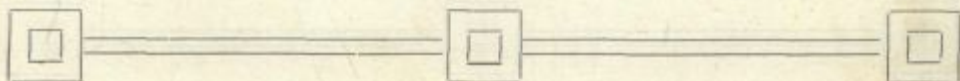
Krpan: Kako ste prijazni! Ni treba...! (Trkanje). Takoj, takoj! (odpira).

Dr. Oreh (zase): Čuden zobobol je to, ki ga ni treba ozdraviti...! (gre k Slavki in jo tihoma nagovarja).

6. prizor.

Pismonoša (vstopi): Prinesel sem na upogled časopis o dvignjenih srečkah.

Krpan: Dajte kar sem tisti časopis, vrnem vam ga jutri.

Pismonoša: Moram ga takoj oddati. Pogledjte precej!

Krpan: Ne morem. Nimam časa zdaj. (Pogleda dr. Oreha).

Pismonoša: E, to bo trajalo samo nekaj minut.

Krpan (seže v notranji žep): No, ta bo lepa, če sem srečko izgubil. (Išče razburjen). Ni pa ni! Kakšna številka je na glavni dobitek? Pismonoša razgrne časopis in išče številko).

Dr. Oreh (Krpanu): Gospica ima od zobobola vse solzne oči! (Slavki) Gospica, tak dvignite malce glavo! Samo enkrat se mi posmejčkate.... (Slavka se ne odzove).

Pismonoša: Številka 2827, serija 53.

Krpan: Prav ta bo! Zadel sem.... Koliko je že....

Pismonoša: 200.000 kron.

Krpan: Kaj bo? Srečko sem izgubil!

Pismonoša: Potem ste izgubljeni:

Krpan: Potem grem raje živ v zemljo!

Pismonoša: Kakor vam drago.... ali nič ne pomaga!

Krpan (brskaje po žepih): Tristo lun!

Pismonoša: Dajte brž v časopise, da ste izgubili srečko. Če obljubite obenem veliko nagrado, morda dobite srečko nazaj. Ali to je le mordá!

Krpan: Moram jo dobiti, drugače mi ni več živeti...! Hvala vam. Lahko oddaste časopis. Če se srečka najde, potem že še poizvem. Moram takoj k uredništvom časopisov!

Pismonoša: Z Bogom! (odhaja).

Krpan: Z Bogom! (Vera začne tolči po vratih s pestjo).

Dr. Oreh: Oho, kaj pa je to? (hiti k vratom in pogleda skozi ključavnico.) Kuku! (Krpanu): Ali je tu zapor?

Krpan: Krokodil je zaprt. (Gre k dr. Orehu). Urediti imam domače razmere....

Dr. Oreh: A tako! Za tiste pa nimam zdravila.

Krpan: Izvolite sest! Greva takoj. (Odpira vrata stranske sobe).

Dr. Oreh: Hvala! (sede). Gospica, ali vam je že boljše?

Slavka: Malo....

Krpan: (Veri): Odpri takoj! Odpri! Meni se mudi! (Tolče po vratih). Odpri, če ne razbijem vrata! Odpri, da vzamem denar! Odpri...! (Gre proti mizi). Joj, joj! Dve babi v hiši sta dve nesreči! Še glavo bom izgubil! Zašepče nekaj Slavki na uho).

Slavka (gre blizu vrat in zakliče): Mama, odpri! Mama....

Dr. Oreh (zase): Prav za prav je Krpan zaprt, ker ne more do ženke, hahaha!

7. prizor.

Vera (vstopi, Krpan odhiti v stransko sobo): Kaj pa je? (zapazi dr. Oreha).

Dr. Oreh (vstane): Klanjam se, gospa!

Vera: Dober dan, gospod doktor!

Slavka (Veri): Veš, mamá, srečko za 200.000 kron je zadel papá!

Vera: Res?

Dr. Oreh: Res? Častitam!

Slavka: Prav res! Le vprašaj ga.... Oh, kako je razburjen papá! Srečko je nekje izgubil....

8. prizor.

Krpan (prihiti iz stranske sobe): Tako....

Vera (zgrabi Krpana za suknjo): Povej mi kaj je...?

Krpan (se ji iztrga: Nimam časa...! (Pograbi palico in klobuk).

Dr. Oreh (naglo): Ni časa, ni časa...! Klanjam se gospa!

Vera: Klanjam se! (odhitita). No, grozno se jima mudi! Kam neki?

Slavka: V uredništva časopisov. Papá da v časopise, da je izgubil srečko.

Vera: Tako? Povej mi, Slavka, zakaj se je papa poprej tako jezil.

Slavka: Saj veš! Zaradi moje ljubezni....

Vera (začudeno): Kaj govoriš...? Zaradi tvoje ljubezni?

Slavka: Ne delaj se neumno! Ali nisi ti nikdar ljubila? O, veš, jaz sem to že zdavnaj vedela. Sedaj pa jaz....

Vera: S kom si tako govorila?

Slavka: Pomisli: jako lep fant je, uradnik je in pesnik in pisatelj!

Vera: Kako se zove?

Slavka: Pavel Krasni.

Vera: Da, da, ta je jako nadarjen. Po mojih mislih si dobro izbrala. Povej mi, kako je bilo.

Slavka: Daj mi poprej malo mleka ali pa malinovca. Grozno sem žejna. (Vera odide). No kdo bi si mislil, da bom kar tako na lepem dobila mamo za zaveznico. Sedaj pa papá že lažje uženem v kozji rog! (Poje):

Hrabro jezik bom sukala,
zmagan bo papa odšel,
jabolko bom ljubčku dala,
da bo srečen in vesel! Juju!

Oh, kdor ne izkuša, ta ne ve, kako da je ljubezen huda! (Poje):

Prav kot metuljčka pisana
se z ljubčkom rada imava,
še godec pogledaval bo
in z glavo prikimaval bol

Oj, stare ve, devičice,
ve boste raj zapravile,
ker hitro ure se vrté,
in mlade dni kot blisk vbežè!

Zaškripal mu bo stari meh,
na lice mu izvabil smeh,
in kot metuljčka pisana
se bova lahno sukala!

Prav kot metuljčka pisana
se z ljubčkom rada imava.
Živi naj godec, meh ubran!
Najlepši je zaljubljen stan!

(Zastor pade.)

(Dalje prihodnjič.)

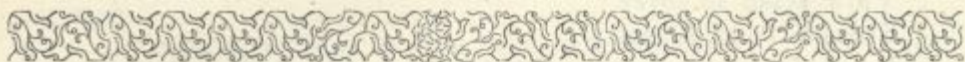
Malitiozno.

- „Nevesta prijatelja Rudolfa je pa že precej v letih!“
- „Nasprotno! Prav mlada mora še biti, ker nima niti še vseh zob.“

V šoli.

Učitelj: „Povejte mi kak dobrodejni vpliv solnca!“
Učenec: „Kadar hudo pripeka imamo počitnice.“

Čudno vprašanje.

Fifi: „Tvoj ljubček je pa jetičen! Ali se nič ne bojiš, da bi nalezla bolezen od njega?“

Fini: „Za božjo voljo, kaj se nahajajo tudi v denarnici — bacili?“

Opravičen dvom.

„Že štirikrat me je snubil suplent K. Zdaj pa ne vem, ali me res ljubi tako, ali ni mogel druge dobiti!“

Dokaz uspeha.

A: „Ti, kako gre pa kaj najinemu prijatelju odvetniku doktorju — u?“

B: „Imenitno! Njegova klijentela mu je že donesla večnadstropno hišo, njegovemu koncipijentu pa — „kufrast“ nos!“

TENORIST.

Slavoljub Pohlepnik je bil najslavnejši tenorist gledališča v R.

Kadar je kot Troubadour ali kot Raoul zavriskal svoj visoki „C“, za-trepetalo je vsem gospem in gopicam srce, njih oči pa so kar požirale v triko oblečenega mladenča.

Neštevilno ljubavnih pisem je prejemal vsak dan na svojem stanovanju in ko je zapuščal po predstavah gledališče, vtikali so mu razni slugi duh-teča pisemca v roke.

Ob času naše pripovedke je bila njegova ljubljenska dama najvišjih krogov, poslanikova soproga Leonija U.

Odlična dama je obiskovala slavljenege pevca malodane slednji dan pred nastopom v gledališču ter mu podajala razne nasvete glede njegovih ulog.

Nekega lepega dne je bila zopet gospa Leonija pri svojem častilcu, ko se vsili nek gospod v stanovanje njegovo ter začne razsajati. Čul se je ropot v predsobi. Gospa Leonija je spoznala glas vsiljivca ter je zbežala preplašena v sosednjo sobo.

Pohlepnik je ostal miren, dasi se je jezil nad svojim slugo, ki je ne-ljubega gosta tebi nič meni nič pustil v stanovanje.

Gospod je vstopil — bil je poslanik U., Leoninin soprog.

„Brezčastnik!“ vzkipeł je orjaški poslanik nad tenoristom Pohlepnikom.

„Gospod, ne izpozabite se!“ zavrnil ga je Pohlepnik nekoliko poparjen.

„Ne tajite mi, ona je tu!“ kričal je poslanik U. jeze trepetajoč.

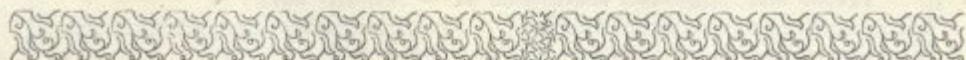
„Kdo?“ vprašal je Pohlepnik v zadregi.

„No, Koraliija; saj veste!“

„Koraliija?“ oddahnil se je Pohlepnik. „Ne poznam je!“

„Saj vendar nastopa na istem gledališču kakor vi; sicer mi je pa tudi neka njena tovarišica povedala, da se peča z vami!“

„Oprostite, gospod poslanik,“ odvrnil je Pohlepnik, „in ko bi bila vaša trditev tudi resnična, kaj vas pa briga Koraliija?“

„Tako!“ vskliknil je poslanik. „Kaj mene briga Koralija? — Vsa-kega, ki bi se mi jo drznil odvzeti, pobijem na tla kakor psa. Ona mora biti pri vas — in najti jo moram!“ In hitel je proti vratom sosednje sobe.

„Stojte, gospod,“ zakričal je Pohlepnik v strahu. „Ne drznite se prekoračiti praga!“

Toda poslanik se ni menil za Pohlepnikovo žuganje. Odprl je vrata sosednje sobe ter začel kričati: „Tako, Koralija, to je zahvala zato, da te že vse leto vzdržujem v razkošju, da sem podaril tebi prstan, kojega si je želela moja soproga in ki me je stal pol premoženja. Sramuj se, nikdar več ne pridem k tebi!“ In jezno je zaloputnil vrata ter odšel mimo Pohlepnika, ne da bi ga pogledal.

* * *

Pozno zvečer je prišel poslanik U. domov. Soproga, lepa Leonija ga je vzprejela skrajno hladno.

„Kaj pa ti je, golobica moja?“ ogovoril jo je poslanik.

„Zakaj niste šli k svoji Koraliji?“ zavrnila ga je soproga.

„Koraliji?“ začudil se je sopro; „kdo je to?“

„No, ona dama, katero vzdržuješ že vse leto v razkošju, kateri si podaril prstan, kojega si je želela tvoja soproga!“

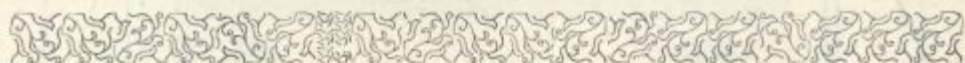
Poslanik U. je bil docela poparjen in naposled je pokleknil pred njo ves skesan:

„Odpusti, odpusti!“ zdihoval je, toda soproga mu je obrnila hrbet ter odhitela v svoj boudoir.

* * *

Štirindvajset ur po tem dogodku je imela soproga poslanikova, lepa Leonija dokaj dragocenejši prstan. Poslanik je žrtvoval zanj skoro pol svojega imetja, samo da je potolažil užaljeno soprogo.

Kaj mož vsega ne stori, ako ima slabo vest.

Čudne matere.

— „Oh, sosedja; to morate imeti potrpljenja s tolikimi otroci!“

— „Prav imate! Srečne so res matere, ki nimajo nič otrok!“

Prava ljubezen.

- „Ali te tvoj častilec resnično ljubi, Erna?“
- „To se razume, saj mi je svojo ljubezen s številkami dokazal!“

Nepremišljeno vprašanje.

— „Svojega knjigovodjo sem zaradi tega odpustil, ker je bil velik bedak.“

— „Prosim, ali bi mogel jaz dobiti to službo, ker bi ga gotovo popolnoma dobro nadomestoval?“

KAJ JE SLUČAJ?

Pod tem naslovom smo razposlali na naše cenjene čitateljce vprašanje ter prejeli celo vrsto zanimivih odgovorov, katerih nekoliko naj tu navedemo:

„Slučaj je,“ pisala nam je neka petnajstletna frklja, „ako se izmed štirideset učenk višje dekliške šole, zaljubi samo devetintrideset v svojega mladega profesorja.“

„Slučaj je,“ odgovorila nam je mlada dama že precej v letih, „ako se štiriindvajsetletno dekle še stara, namesto pomlaja.“

Mlada, pred kratkim omožena gospa nam je pisala: „Slučaj je, ako mlado premožno dekle, vzame zadolžen kavalir iz ljubezni v zakon.“

Neka druga pa je odgovorila: „Slučaj je, ako mlada ženica ostane sama s prijateljem svojega soproga doma in igra ob tej priliki z njim — štirično na klavir.“

„Slučaj je,“ pisala nam je neka emancipiranka, „ako kaka emancipiranka, ki iz dna duše sovraži vse moške, zavrne snubitev.“

Vesela mlada vdova pa nam je naslednje odgovorila: „Slučaj je gotovo, ako je zakon ženske po smrti soproga manj srečen, kakor je bil za časa, ko je še soprog živel.“

Nesporazumljenje.

Sodnik: „Povejte mi, kako je pravzaprav pretep nastal.“

Priča: „Jaz sem dejal tožencu osel, na kar me je ta z vrčkom udaril po glavi. — — —“

Sodnik: „To je že vse prav lepo, toda — — —“

Priča: „Tako? Pustite se vi enkrat z vrčkom po glavi udariti, potem boste pa videli, če je to res vse prav lepo!“

V letovišču.

Hribolazec: „Koliko stane mleko?“

Kmet: „Eh, kolikor hočete dati!“ (Ko mu hribolazec ponudi na to deset vinarjev): „Hvala; toda ali ga niste izpili dve čaši?“

Žuganje.

Gospod (psu, ki mu je strgal hlače): „Le čakaj mrha! Zdaj bom pa takoj izstopil iz društva za varstvo živali!“

ZVONIMIR MASLE:

ŽGANJARJI.

Štirje in štirje še zadnjo osminko
žganja so pili,
hrupno vreščali v polnoč „žalostinko“
in se rotili...

Zadnji so vinar baš hrupno zapili,
pipe prižgali,
ko pa z modrostjo pri koncu so bili,
so zadremali...

Leno po mizi duhanove sline
so se cedile,
v vasi pa lačne in bedne družine
solze so lile — — —.

Razumljivo.

Minka: „Tinka, gospod Ivan Mastnak me je sinoči zasnubil ter mi življenje z njim slikal v najlepših barvah.“

Tinka: „To je razumljivo, saj je Mastnak sobni slikar!“

Ustanovljeno 1842.

BRATA EBERL, LJUBLJANA

slikarja napisov in lakirarja.
Dekoracijska, stavbeva in pohištvna
pleskarka.

Delavnica: Igriške ulice št. 8.
Telefon 154.

tovarna oljnatih barv, laka in fir-
neža z električno gonilno silo.

Telefon 154.

Trgovina in pisarna: Miklošičeve
(Franciškanske) ulice 6.